

Tijdschrift voor Tandheelkunde

MEI 1938

XLV JAARGANG

AFLEVERING 5

REDACTIONEEL GEDEELTE

A. EDEL

1913 — 30 MEI — 1938

92 (Edel)

Onder degenen die zich in de laatste kwart eeuw voor de vaderlandsche tandheelkunde hebben verdienstelijk gemaakt, zijn er weinigen, die dit met meer talent hebben gedaan dan de jubilaris van heden.

De onopvallendheid, waarmede zulks is geschied, bewijst a fortiori die bekwaamheid, want alleen de insiders zullen kunnen beoordeelen, hoeveel voortreffelijk werk door Edel in al die jaren is verzet.

Als hij op 30 Mei 1913 het tandmeesters-diploma verwerft, treedt kort daarop de nieuwe wet in werking, die den titel in dien van tandarts verandert. Hij verzocht opnieuw examen te mogen doen om dezen titel deelachtig te worden, het wordt hem echter geweigerd, omdat er geen verschil is en zoo is zijn eerste daad als tandarts het bewijs, dat de nieuwe wet geen verschil kent tusschen de wettige beoefenaren der tandheelkunde van voor en na 1913.

Hij wordt onmiddellijk assistent aan de polikliniek van Grevers en bij van Loon voor de orthodontie.

In 1914 vestigt hij zich te Rotterdam in associatie met Krijn Verhoeven en wordt in Augustus direct gemobiliseerd als reserve officier.

Daarna wordt hij militair tandarts, eerst in Brabant en Zeeland, vervolgens gedurende twee en een half jaar in het Militair Hospitaal te Utrecht, voornamelijk voor de prothese en

voor kaakfracturen. Tegelijk is hij weder assistent op het Tandheelkundig Instituut.

In 1917 wordt hij plaatsvervangend lid van de examencommissie; na de mobilisatie blijft hij assistent, wordt secretaris van de Vereeniging tot Bestrijding van het Tandbederf tot 1923, is verder een zeer actief lid van de bloeiende Rotterdamsche Tandartsen Vereeniging.

In Juli 1922 besluit hij, zich verder alleen aan de orthodontie te gaan wijden en vestigt zich te Amsterdam als orthodontist en röntgenoloog.

Ook in de hoofdstad speelt hij alras een rol van beteekenis in het vereenigingsleven, hij is onder meer de laatste voorzitter van de A.T.V. Club, voorts bestuurslid van de Coöperatieve Amsterdamsche Kliniek.

De Vereeniging van Nederlandsche Tandartsen benoemt hem in 1925 tot haar secretaris, hetgeen hij blijft tot 1931, wanneer hij penningmeester wordt. In 1935 verkiest men hem tot vice-voorzitter, in 1937 wederom tot 1e secretaris.

Na het plotseling overlijden van Dr. de Groot in 1931 neemt hij het voorzitterschap waar, hetzelfde geschiedt in Mei 1936 na het bedanken van Jan Visser, hij is dan tevens nog waarnemend eerste secretaris wegens het vertrek van Göttlich naar Afrika!

Vergeefs doet men moeite hem op den voorzitterszetel te behouden, hij weigert halsstarrig, maar verklaart zich wel bereid wederom het secretariaat waar te nemen.

Als zoodanig heeft hij allervoortreffelijkst werk gedaan, de voorbereiding der vergaderingen berust vrijwel geheel in zijn vertrouwde handen. Bij de viering van het 25-jarig bestaan der Vereeniging in 1929, dat herdacht werd tegelijk met het gouden jubileum van het Ned. Tandheelkundig Genootschap wordt hem het gemeenschappelijk secretariaat toevertrouwd en als gewoonlijk loopt alles op rolletjes.

Als de W.T.A. wordt gesticht, wordt hij de penningmeester en alweder zeer actief bestuurslid.

Ook in de Maatschappij speelt hij een belangrijke rol. In 1922, in de jaren dat het H.B. nog uit een dozijn leden bestaat, wordt hij penningmeester tot 1926, gedurende het voorzitterschap van H o l t h a u s.

In 1930 vaardigt Amsterdam hem af naar het Hoofdbestuur en als in 1933 B e c k e r wegens gezondheidsredenen het D.B. moet verlaten, laat hij zich wederom de benoeming tot penningmeester welgevallen, hetgeen hij tot op heden gebleven is.

Wie deze staat van dienst overziet, begrijpt dat E d e l een dergenen is, die het tandheelkundig verenigingsleven door en door kent en tevens een der collega's, die bij uitstek voor posten van vertrouwen in aanmerking komt.

Hij is dan ook plaatsvervangend lid in het College van Medisch Tuchtrecht, lid van de Contact-Commissie met de laboratoriumhouders, vice-voorzitter van de V.S.M.M. en voorzitter van het district Amsterdam van die Stichting, die de niet eenvoudige taak heeft om de tandheelkundige hulp voor den Middenstand te gaan organiseeren.

Naast dit alles vond hij nog tijd tot het houden van voordrachten en cursussen op orthodontisch en röntgenologisch gebied en als lid van de „European Orthodontic Society” is hij ook in den buitenlandschen kring een gaarne geziene figuur.

Voorwaar kan men hier dus wel spreken van een zeer welbesteed professioneel leven gedurende deze eerste vijf en twintig jaren en men moet over de verbluffende mentaliteit van dezen jubilaris beschikken om te kunnen gelooven, dat men hem bij deze gelegenheid „vrij uit” zou laten gaan!

Niet dan met de grootste moeite was hij te bewegen om zijn collega's in de gelegenheid te stellen hem ter gelegenheid van zijn zilveren feest van hunne waardeering te doen blijken en dit is een van de weinige keeren geweest, waarop hij die collega's onderschatte, die er vanzelfsprekend niet aan dachten zich een weigering te laten welgevallen.

Zij dachten daar te minder over, omdat het velen een behoefte zal zijn bij die gelegenheid den jubilaris de vriendenhand te kunnen drukken. Voor den functionaris van zoovele jaren en op zoo velerlei gebied had men wellicht nog kunnen volstaan met telegrammen, brieven, bloemen en wat dies meer zij. Maar belangrijker is het, dat in die functies zich de mensch E d e l heeft laten kennen op een wijze, die hem zéér vele vrienden heeft verschaft in alle deelen van het land.

Het zou ons ongemeen verwonderen, indien er ook maar één is, die eenigerlei wrok tegen hem zou koesteren en dit zegt te meer, omdat hij allerminst behoort tot degenen, die hunne overtuiging niet op zeer duidelijke wijze naar voren weten te brengen.

Wij hopen, dat het hem gegeven moge wezen, nog zeer vele jaren op dezelfde wijze te kunnen voortgaan. zoodat wij deze persoonlijkheid — populair in den besten zin des woords — nog lange jaren mogen behouden op de belangrijke plaatsen, die hij thans inneemt!

CH. F. L. NORD.